

ע"פ 4535/20 - מנדלסון עקיבא אהרון נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 4535/20

לפני: כבוד השופטת י' וילנר

המבקש: מנדלסון עקיבא אהרון

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 20.5.2020 בת"פ 22022-07-18, שניתן על ידי כב' השופט א' רובין

בשם המבקש: עו"ד דוד הלוי

בשם המשיבה: עו"ד יעל שרף

החלטה

1. בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' רובין) מיום 20.5.2020 בת"פ 22022-07-18, במסגרתו נגזרו על המבקש 42 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו ומאסר על תנאי.

רקע

2. המבקש הורשע בביצוע עבירה של ייבוא סם מסוכן, וזאת על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון. מכתב האישום המתוקן עולה כי בשני מקרים שונים העביר המבקש מזוודה עם סמים ממדינות באירופה לישראל בעבור סך של 20,000 ש"ח בכל פעם. בכתב האישום צוין כי במקרה השני העביר המבקש כמות של 2.78 ק"ג של סם מסוכן מסוג

קוקאין.

3. בית המשפט המחוזי גזר על המבקש 42 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו ו-6 חודשי מאסר על תנאי, אותם ירצה המבקש בפועל אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יעבור עבירה המנויה בפקודת הסמים המסוכנים, למעט עבירה של החזקת סמים לשימוש עצמי.

4. המבקש הגיש ערעור על גזר הדין, ולצדו בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שנגזר עליו - היא הבקשה שבפניי.

לטענת המבקש, הוא משוחרר ללא תנאים מגבילים תקופה ארוכה, ונראה כי לא צפוי להיגרם כל נזק אם יעוכב ביצוע עונש המאסר שנגזר עליו עד להכרעה בערעור. כן נטען כי במקרה הנדון בית המשפט המחוזי צריך היה לסטות ממתחם הענישה משיקולי שיקום ולאמץ את המלצת תסקיר המבחן שהוגש בעניינו לעונש של עבודות שירות. עוד נטען כי על נאשם נוסף בפרשה הנדונה נגזר עונש של עבודות שירות, וכי אין הצדקה לפער הקיצוני בענישה בין השניים. כן נטען כי דחיית הבקשה עלולה לאיין את הערעור.

5. בדיון שנערך לפניי התנגדה המדינה לבקשה, וטענה כי חומרת המעשים בהם הודה המבקש מצדיקים את עונש המאסר שנגזר עליו, וכי סיכויי הערעור להתקבל נמוכים. עוד נטען כי אין בהליך השיקום שעבר המבקש כדי להצדיק סטייה כה משמעותית ממתחם הענישה. לבסוף, טען בא-כוח המדינה כי יש לדחות את הבקשה בהתאם לאמות המידה שנקבעו בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: הלכת שוורץ).

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בחומר המונח לפניי ושמעתי את באי-כוח הצדדים בדיון, אני סבורה כי דין הבקשה להידחות.

7. כלל ידוע הוא כי אין בהגשת ערעור כשלעצמו כדי להביא לעיכוב ביצוע עונש המאסר שבגזר הדין. בית המשפט רשאי אמנם להורות על עיכוב ביצוע העונש במקרים בהם קיימות נסיבות מיוחדות הגוברות על האינטרס הציבורי באכיפה מיידית (הלכת שוורץ; ע"פ 8625/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.11.2016) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 2690/16 לוי נ' מדינת ישראל (26.9.2016)), ואולם הנטל להוכיח קיומן של נסיבות כאלה רובץ על כתפי מבקש העיכוב (ראו: עניין פלוני והאסמכתאות שם; ע"פ 8998/16 קצאץ נ' מדינת ישראל (30.11.2016); ע"פ 7164/10 ג'אן נ' מדינת ישראל (28.10.2010); ע"פ 4512/09 רוסו-לופו נ' מדינת ישראל (4.6.2009)). סבורני כי המבקש לא עמד בנטל זה.

8. מבלי לטעת מסמרות, נראה כי סיכויי הערעור להתקבל עד כדי ביטול עונש המאסר שהוטל על המבקש אינם גבוהים. כך שגם בהנחה שערעור המבקש על חומרת העונש יתקבל ועונשו יופחת - הרי שנוכח חומרת העבירות בהן הורשע יש קושי להניח כי דחיית הבקשה תאיין את הליך הערעור (ראו: הלכת שוורץ, בעמוד 278; ע"פ 2656/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (30.4.2019)).

9. עוד אוסיף, כי על אף שהמבקש החל בהליך שיקומי, נראה כי הסיכוי שייקבע במסגרת הערעור כי זהו המקרה המצדיק סטייה כה ניכרת ממתחם הענישה והמרת עונש המאסר בעבודות שירות, אינו גבוה. משכך, לא ראיתי להיעתר לבקשה אף לא מטעמי שיקום.

10. לאור האמור לעיל, אני סבורה כי המשיב לא עמד בנטל המוטל עליו להוכיח כי מתקיימים בעניינו הקריטריונים שנקבעו בהלכת שוורץ המצדיקים עיכוב ביצוע עונש המאסר.

11. המבקש ביקש לחלופין, ככל שהבקשה תידחה, לדחות את ריצוי עונש המאסר עד לאחר חג הסוכות, וזאת בין היתר בשל מצבו הרפואי (המבקש הגיש חומר רפואי התומך בבקשה כאמור). המדינה השאירה את ההכרעה בבקשה לשיקול דעת בית המשפט.

12. אשר על כן, על המבקש להתייצב לריצוי עונשו ביום 15.10.2020 עד לשעה 10:00 בהתאם להוראות שנקבעו לעניין זה בגזר דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ח בתמוז התש"ף (20.7.2020).

ש ו פ ט ת